

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu

דרשו ד' ועוז

קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

גליון 2923

יום שלישי כ"ז אייר תשפ"ד
דף היומי בבלי: ב"מ צז | עמוד היומי: שבת נה: | דף הכולל: ב"ב כ | קנין ירושלמי: מעשר שני א
דף היומי בהלכה: ר"מ א' - ב'.
מוסר: שם עולם - פרק י"ג עד 'ועתה נבוא לענייננו'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: פרק ז' 'וכמה היתה מחנהו של סנחריב' עד סוף פרק ח'

התחזקות אדירה לקראת קבלת התורה

קהילות הקודש מצטרפות בהמוניהם לתחילת לימוד ח"ג במשנ"ב - הלכות שבת מיסודו של 'דרשו'

על הביקוש הרב בקרב בני התורה להצטרף ללימוד שמאחד את כלל ישראל. בחוברת מופיעה גם טבלת השיעורים בכל רחבי הארץ על מנת לאפשר לכל המבקשים להצטרף מיד ביום שלישי הבא, ערב מתן תורה לשיעור קבוע דבר יום ביומו בהלכות שבת הנוגעים לכל יהודי בכל שבת.

כמו כן נרשמת התעניינות נרחבת מצד ארגונים תורניים בכלל קהילות הקודש השוקלים ומעוניינים להצטרף לדרבון חברי הקהילה ללימוד ולשנן בתכנית החדשה, כלשדבריהם עצם הדבר שמדובר במסגרת השווה לכל נפש, מאפשרת ומדרבנת אותם לצאת עם הבשורה להגדיל תורה וידעיתה. בקהילות קודש רבות יימסרו שיעורים ע"י הרבנים שליט"א בסימן רמ"ב ויבשרו את תחילת הלימוד וההצטרפות הרבה של כלל ישראל ללימוד כסדר בדף היומי בהלכה.

החיזוק מקיף את כלל העולם היהודי, כאשר תנופת חיזוק מיוחד בסדרי דרשו נרשם בארה"ב שם רבבות כבר הצטרפו לסדר 'העמוד היומי' בבבלי, ורבים מבקשים להצטרף גם לתחילת חלק ג' שיחל בס"ד בשבוע הבא.

במעמד שיתקיים ביום ראשון בשלושת ימי הגבלה באולם ה"פרדנשל סנטר" שבניו ג'רזי "ב ישתתפו מרנן ורבנן גדולי ישראל שליט"א, במעמד חיזוק היסטורי תחת הכותרת "קבלת

קהילות הקודש מצטרפות ללימוד הלכות שבת בדף היומי בהלכה ונענות לקריאת מרנן ורבנן גדולי הדור שליט"א • בקהילות רבות יימסר שיעור פתיחה בליל שבועות בהלכות שבת בסימן רמ"ב ע"י גדולי הרבנים ומורי ההוראה שליט"א • ביום ראשון ייערך מעמד חיזוק "קבלת שבת" באולם "פרדנשל סנטר" שבארה"ב בהשתתפות לומדי העמוד היומי, ולומדי הדף היומי בהלכה שיתחזקו בלימוד לקראת קבלת התורה

מלאה הארץ דעה את ה': התלהבות עצומה בעולם היהודי כולו לקראת תחילת לימוד חלק ג' הלכות שבת במשנ"ב במסגרת 'הדף היומי בהלכה' מיסודו של דרשו. בשבועות האחרונים קהילות קודש רבות ביקשו להצטרף ללימוד הדף היומי בהלכה וזאת בסימן החיזוק שמקיף את כלל בני התורה עם תחילת חלק ג' ולימוד הלכות שבת שמאפשרים לכל יהודי לרכוש את הידיעות הנחוצות על מנת לחיות כיהודי בשבת קודש.

הפונים הרבים מכל רחבי הארץ וריכוזי דרשו ברחבי תבל ביקשו לפתוח שיעורים, ולהימנות על בס"ד השונים הלכות בכל יום. בימים אלו מופץ ברחבי ריכוזי דרשו ברחבי תבל חוברת מקוצרת של משנ"ב חלק ג' עם המוספים וביאורים על מנת לענות

ישראל חזרו ואמרו כי מדובר בהחלטה שמשנה את כל הבית לטובה. פתאום החינוך נראה טוב יותר והברכה שורה בבית שבו מקפידים על קדושת השבת. הצטרפו אלפי הלומדים ותהנו גם אתם מאור התורה, מאורה של השבת."

גדולי ישראל הדגישו שבפרט בימים אלו שבהם עם ישראל זקוק לישועה ולהגנה, יש בכוח לימוד הלכות שבת כדי לחזק את השמירה על כלל ישראל לפרט ולכלל על ידי לימוד הלכות שבת וכפי שמופיע בחז"ל אודות המעלה הגדולה שיש בלימוד שבת ושמירת השבת להשפיע שמירה והגנה על עם ישראל.

ומעלה גדולה ויתירה יש בהקמת שיעורים וחבורות לימוד להלכות שבת וכפי שכתב מרנא החפץ חיים זיע"א בהקדמתו לחלק ג' שראוי לכל ירא השם להקים חבורות לימוד להלכות שבת ולחזק את עצמו ואת הכלל כולו ללימוד הלכות שבת והעמקה וידיעה בהלכות אלו.

שבת". מעמד ההכנה לקבלת התורה נערך בסימן ההתפתחות האדירה שיש בלימוד העמוד היומי בארה"ב והחיזוק בלימוד הדף היומי בהלכה, בהשתתפות הלומדים והמקבלים על עצמם ללימוד כסדר בדף היומי בהלכה ובעמוד היומי. במרכז המעמד יוקרן מעמד הנשיאות שנערך בביתו של רבינו מרן ראש הישיבה הגר"ד לנדו שליט"א ויושמעו דבריהם של גדולי ישראל שנאמרו לחיזוק לימוד ההלכה.

בהנהלת דרשו אומרים: "יהודים רבים, בהם בני תורה ותלמידי חכמים מבקשים ללימוד במשנה ברורה את הלכות שבת, להעמיק בהלכות ולברר את ההלכה כדבעי. עתה, ערב חג התורה, החג שבו אנו נדרשים להתעלות טפח על גבי טפח ולהוסיף עוד נדבך בלימוד התורה, הגיע הזמן לקבל החלטה טובה ולקפוץ לעגלה - להצטרף ללימוד מעמיק בהלכות שבת".

"אין גדול מלימוד הלכות שבת הלכה למעשה. וכלל גדולי

**אשתי הייתה על הקו. "הגעת לכותל?" שאלה.
"עדיין לא, התעכבתי קצת", השבתי. "אז תנסה
להשיג משקה בדרך, ותבוא לכותל עם לחיים גדול",
השיבה לי. "מה קרה? על מה לחיים?" התפלאתי**

פנינים ומרגליות מאוצרותיו ושיחותיו של הגאון רבי מנחם מנדל פומרנץ שליט"א | 'ספיר ויהלום' על מגילת רות

שקיים מצוה, אבל לא את.

ענתה רות ואמרה: 'אשר עשיתי עמו היום' - יותר ממה שבעל הבית עושה עם העני, העני עושה עם בעל הבית. אף אני קיימתי מצוה בכך שקיבלתי ממנו, בפרט שהנותן היה בועז הצדיק שעשה זאת לשם שמים. הלא אלמלא קיבלתי מידו את הקלי ואת שאר טובותיו, לא היה רצונו לקיים את המצוה בא לידי מעשה, כך שגם לי, כמקבלת, יש חלק גדול במצוה.

על פי הדברים הללו מסביר ה'שפת אמת' את הנאמר בפרשת תרומה: 'דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה'. לכאורה היה צריך הקדוש ברוך הוא לומר 'ויתנו לי תרומה', שכן מדובר פה בנתינה, לא בלקיחה, ומדוע אמר 'ויקחו'? אלא שעל ידי התרומה, על ידי הנתינה, זוכים לקחת, זוכים לקבל:

סיפר יהודי יקר:

באחת השנים, ביום ראשון ראש חודש אייר, נסעתי לכותל המערבי מביתי שבבני ברק. בדרך לכותל נעצתי בחנות מזון והזמנתי לעצמי כוס קפה ודבר מאפה. לפתע נעמד בסמוך אלי אדם מבוגר, מבטאו היה נשמע אמריקאי, ובידו החזיק עגלת קניות. שמתי לב שהוא ממלמל משהו, ספק לעצמו ספק אלי, והטיתי עצמי לכיוונו, לשמוע מה הוא אומר.

חכמינו ז"ל שואלים (ויקרא רבה לד ח, רות רבה ה ט), מה הכוונה 'האיש אשר עשיתי עמו', הן היה לה לומר 'שם האיש אשר עשה עמי', כי הלא בועז עשה חסד עם רות ולא רות עם בועז. ומכאן דרשו חז"ל: "יותר ממה שבעל הבית עושה עם העני, העני עושה עם בעל הבית". מסביר בעל ה'עץ יוסף': כאשר אדם מעניק צדקה משלו, מקבל העני את המתת, והנותן מקבל שכר מאת ה'. הדבר דומה למעין שנפתח, ומימיו יוצאים ומתפשטים החוצה. השדות והכרמים ששותים את מי המעיין היוצאים - אכן נהנים ופורחים, אך מי שמרוויח יותר הוא המעיין עצמו, משום שמתפנה בו מקום למים חדשים וזכים מן המקור עצמו. כך אמרה רות לנעמי: בועז האכילני ונתן לי קלי, אך קיבל בזכות מעשהו טובות וברכות ושפע שמימי מן המקור בעצמו.

בספר 'תפארת עוזיאל' של תלמידו של המגיד הגדול ממעזריטש, כתב: נעמי סברה שהנותן צדקה הוא המקיים מצוה, בעוד המקבל אינו עושה מצוה כלל, אולם רות הבינה בעצמה את מה שאמרו חז"ל, שיותר ממה שבעל הבית עושה עם העני העני עושה עם בעל הבית, וחז"ל למדו זאת מתשובתה של רות שאמרה 'שם האיש אשר עשיתי עמו'.

ומכיון שנעמי לא ידעה זאת, אמרה 'איפה לקטת היום ואנה עשיתי?' - הן רק קיבלת צדקה, לא קיימת מצווה, ואם כך מדוע שיהא לך שכר לעולם הבא? 'יהי מכירך ברוך!' - שהרי הוא זה

ליבו ותוך כדי כך מספר לי את צרותיו. זו הייתה הרצאה של עשר דקות לפחות, את רובה לא הבנתי אך הנהנתי בראשי באמפתיה. סיימתי את ארוחותי ויצאתי מהחנות כשפני לכיוון הכותל. לא הספקתי לצעוד חמישה צעדים והנייד שלי צלצל. אשת הייתה על הקו. "האם כבר הגעת לכותל?" שאלה. "עדיין לא, אני בדרך, התעכבתי קצת", השבתי. "אז תנסה להשיג משקה בדרך, ותבוא לכותל עם לחיים גדול", השיבה לי.

"מה קרה? על מה לחיים?" התפלאתי, והיא סיפרה: "חיים שלנו רצה לאכול ארוחת ערב. הוצאתי לו לחם מהמקפיא ואמרתי לו שיפשיר במיקרוגל במשך שתי דקות, כמו שאנחנו עושים תמיד. הוא הפעיל את המכשיר, אך בטעות נלחץ לו עשרים דקות במקום שתי דקות. מיד אחרי ההפעלה הוא עלה לקחת משהו מהקומה השניה, שם שקע במשחקו ושכח מהכל.

כעבור רבע שעה הרחתי לפתע ריח שריפה. אמרתי לעצמי שזה בטח מהשכנים, אצלנו אין שום דבר על האש. אבל הריח התגבר, ואז ירדתי אני עם חיים למטה. הבית כולו היה כבר אפוף עשן סמיך, ואז נזכר חיים: המיקרוגל נשאר דלוק! באומץ בלתי מובן ומבלי להתייעץ איתי, הוא רץ למטבח, נָדַד דרך מסך העשן, הוציא את התקע מהשקע ורץ בחזרה. אם הוא לא היה עושה את זה ואם לא היינו מריחים ויורדים לבדוק, מי יודע איך זה היה נגמר..." כך סיימה רעייתי את סיפורה.

הקשבת כשכולי רועד, וצמרמורת חלפה בי. זה קרה הרגע! היא חיגה אלי דקה אחרי שהאירוע הסתיים! הכל ארך שם, בביתי, כרבע שעה, וזה בדיוק הזמן שאני עמדתי במשא ומתן עם ההלך. מידה כנגד מידה, לחם תחת לחם, נפש תחת נפש. מעשה החסד שלי בירושלים הרחוקה, הציל את בני ביתי בבני ברק, באותן דקות ממש. הלחם שנתתי לאיש המסכן, הציל את בני מהלחם שהכין לעצמו.

"תוכל לקנות שתיה גם בעבורי?" הוא שאל. מיד הבנתי שמדובר במקבץ נדבות. עכשיו גם הבחנתי שיש לו שלט כלשהו על העגלה, בעזרתו הוא פונה לציבור. לקח זמן עד שהמשקה החם הגיע, ואז במחשבה טובה ומהירה הצעתי לו: "בבקשה, קח את המשקה, זה בשבילך".

האיש הודה לי קצרות והצטודד בפינה, אך כעבור רגע שב ומלמל. הטייתי אוזן וכך שמעתי: "תוכל לקנות לי גם מאפה?" התחלתי להרגיש קצת לא טוב, זה כבר היה נשמע לי קרוב לסחיטה; הייתי אדם טוב, נתתי לך את המשקה שהזמנתי לעצמי, עכשיו אתה רוצה גם מאפה? העולם אומר: נותנים לך אצבע, אתה רוצה את כל היד?

פניתי אליו בחיוך ואמרתי: "בוא נעשה שותפות: הזמנתי משקה ומאפה, המשקה שלך, המאפה שלי". אבל האיש לא הרפה ואמר: "אני רוצה גם לאכול". בשלב הזה קלטתי שעיני המוכרים לטושות אלינו ואוזניהם כרויות לדו-שיח שבינינו, והם אף מתחילים להתלוצץ על חשבוני. שמעתי את אחד המוכרים אומר לשני: "תראה איזה פרייאר, נתן לו שתיה, עכשיו יתן לו מאפה, עוד מעט הוא ירצה שיקנה לו את כל החנות..."

כמובן, הדיבורים ברקע לא עודדו אותי. התחלתי לתהות ביני לבני איזה מספר אני אצלו היום, כמה קליינטים הוא כבר דג ברשת שלו, כאשר הוא מעורר את רחמיהם ומבקש שיקנו לו משקה ומאפה. ובכל זאת, נשמתי קרקשה בקרבי, לא כך חונכתי. המאפה נחת על שולחני, וההלך עדיין בסמוך. פניתי אליו ואמרתי: "קח, גם זה בשבילך". הוא נראה מופתע, והציע: "אולי נעשה חצי חצי". אמרתי לו: "לא, תודה, אין צורך, תאכל אתה".

באותו רגע חשבתי לעצמי, שהפעם אצא מהחנות בלא כלום. אינני בעל אמצעים, וקניית שתי מנות אינה בתקציב שלי, אולם לבסוף הכריעו אותי הרעב והצמא, והזמנתי שוב לעצמי אוכל ושתייה. בזמן שאני מחכה למנתי החדשה, שכני החדש מיטיב את

הלב תובע את שלו, והקיבה דורשת את שלה. אני קורא, ולרגעים אני מפסיק ושואל את אבא מה יהיה? - "חכה בני הנחמד. ה' הזן ומפרנס כל חי לא יעזבנו!"

לכל אחד מאיתנו היה סבא, אי-שם בעיירה הקטנה, שלאחר יום עבודה קשה ומפרך, היה פונה לבית המדרש!

של ארבע עשרה שעה, בלילות טבת הארוכים, שלמדנו כולנו בני הישיבה בהתמדה גדולה, ומצאתי לאבא כשהוא עומד ומהרהר, ואמא גם כן עומדת ומודאגת על דבר הכנת שבת.

כאשר ביקשתי מהם לחם ועוד דבר-מה לסעוד את לבי, פרץ ביניהם חיכוך מה. אמא מציעה ללכת לר' אלישע האופה ולקחת בהקפה עוד ליטרות אחדות נוספות על החשבון הישן, ואבא

משפחה נכבדה מבני ברק שערכה סעודת שבע ברכות לאחד מבני המשפחה, בחרה לחלק למוזמנים מזכרת מקורית - צילום מכתב ידו של סב המשפחה, המתאר מעשה מופלא מימי עלומיו, לפני למעלה ממאה שנה. כה כתב:

"ביום שישי אחד, בבוקר השכם, אחרי תפילת שחרית, כשבאתי מבית המדרש הישן עייף ורעב, אחרי ליל "משמר" ארוך

יהודי יקר!

לכל אחד מאיתנו היה סבא, אי-שם בעיירה הקטנה, הנידחה, שבלילות החורף הקרים, לאחר יום עבודה קשה ומפרך, היה חובש את מכאוביו, מחטא את פצעי המלקות שהצליפו בו משרתיו של הפריץ, ובצעדים בוטחים פנה לבית המדרש כדי להגות בתורה הקדושה לאור של נר קטן.

או אז, נפתחו בפניו שערי גן עדן. הוא הגה בדבריהם של גדולי האומה. אחז בשולי גלימתם של הגאונים שחיו מאות שנים לפניו וכתבו פירוש על הגמרא, ונפשו לא ידעה שובע. לו היה מציץ מעבר לחלון, היה מבחין בשכניו מן העיירה הסמוכה שנוהגים בדיוק כמוהו. מאות אלפי יהודים, מאות אלפי שלהבות קטנות, המבעירים באישון ליל את אש התורה. עם ישראל חי!

יהודי יקר. כל אדם מישראל יכול להצטרף ולחוות תענוג נפלא זה. אנשי עסקים, סיידים, שופטים, שרברבים, עורכי דין, חנוונים, רואי חשבון, פועלים קשי-יום, אנשי העשירון העליון ואחרים, כולם מתקבצים מידי יום באזורי מגוריהם, יחד שבטי ישראל, ומתוך התרוממות רוח מתנתקים מהעולם החפוז והסוער, ועוסקים בתורת הנצח.

מה רב אשרו של יהודי שבסיום יום עבודה קשה ומפרך, הוא מניח לטרדותיו, נכנס לבית המדרש לספוג מאוויר הפסגות הצלול של תורת ה', לרכוש מושגים חדשים, לאגור ידיעות מעניינות וחשובות. בדיוק כמו הסבא שלנו, אי-שם בעיירה הקטנה.

(גליון 'מאורות הדף היומי'. הובא ב'אור לישרים')

התנגד לזה באמרו, כי החוב כבר מגיע לחמשה עשר רובלים, שזה השיא הכי גדול ולכן הוא מציע אחרת, לקרוא בחשק פרקי התהלים אחדים ולהשליך על ה' יבהו והוא יכלכלנו.

בלב רעב וחלש נצמדתי אל התהלים. אבא המתיק את הקריאה בניגון מסורתי עתיק המעורר התלהבות, כדי להסיח את דעתי מרעבוני, אבל הלב תובע את שלו, והקיבה דורשת את שלה. אני קורא, ולרגעים אני מפסיק ושואל את אבא מה יהיה?

- חכה בני הנחמד, חכה, ה' הזן ומפרנס כל חי לא יעזבנו. בתוך כך נפתחה הדלת לרווחה, ור' משה הכפרי מ"בינקון", המשולג בשלג מכף רגלו ועד ראשו, ומקורר זקנו ושפמו עד לקפאון, נכנס בקריאה מהירה "צפרא טבא רבי". אבא, כדרכו, קיבלו בהארת פנים, ויקרבהו אל התנור החם לחמם אותו קצת, וכאשר הוחם מעט, הודיע לאבא בקול רם, כי הביא איתו במגררה שלשה ככרות לחם, שק עם תפוחי אדמה, ועוד תרמיל עם גריסים. בשמעו זאת התחלתי לרקוד מרוב שמחה על הנס שנעשה לנו במקום הזה, ואבא אמר לי בהתרוממות רוח: הלא אתה רואה יחיאל'קה, כי ה' שולח עזרה למי שמאמין בו בלב שלם".

הכותב, הרב יחיאל הלוי ישראלי זצ"ל, נפטר בשנת תש"ו, מאיר באור יקרות בקתה דלה, אי-שם במרחבי הגלות, בה התגוררו אנשים תמימים וטהורים, שזכו לגדל את בנם לתורה ולמעשים טובים. בהיותו בחור צעיר הוא למד 14 שעות ברציפות, והוא עוד מספר על כך בפשטות מדהימה.

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל? שלחו מייל ל- dirshu@dirshu.co.il

שבת 'שבע ברכות' שתוכננה זמן רב. 90 אורחים. הגנרטור כבה ועלטה שוזרת בכל...

מה עושים יהודים מאמינים? | סיפור מרומם על חסד מיוחד, ושכר מיוחד בצידו

מרובות ביותר: שכירת אולם, עניני הסעודות, סידור דירות וכו', כל אלו נעשו ותוכננו זמן-זמנים טובא. וב"ה כולם נקבצו באו לה אל הקריה המעטירה לקראת שב"ק.

לשעה היעודה בליל שבת התכוננו לבוא כולם לאולם בשמחה יתירה לחגוג בדיצה את סעודת השבת שבע ברכות ובראשם החתן והכלה שיחיו - הדומים למלך ומלכה.

אמנם רצונו הטוב ית' היה לאלפנו בינה ודעת, שהוא לבדו עשה ועושה ויעשה לכל המעשים, ופועל ישועות בקרב הארץ

אספר נא בזאת בעזה"ת את אשר אירע לנו בחסדיו המרובים בשבת שבע ברכות פרשת תזריע ה' ניסן תשפ"ד ונוכל ללמוד מזה כמה לימודים על שמירת שבת והכנסת אורחים במידה נשגבה ותשועת ד'. וזה החילי בעז"ה.

הנה לאחר שזכיתי בעזה"ת להשיא את בתי היקרה עם חתני החשוב שיחיו בשעטו"מ ביום רביעי ב' ניסן, נתקבצו שתי המשפחות (המתגוררות בשכונת 'רמות') לשבת שבע ברכות בקרית ספר, כתשעים נפש כ"י. כמובן ההכנות לשבת זו היו

הנה לאחר השקיעה, בשעת סידור השולחנות נכבה החשמל של הגנרטור [האור כבה רק באולם ובבית הכנסת הצמוד לו - מחמת הכבל של הגנרטור שנשרף, כך התברר במוצ"ש] ועלטה שררה בכל, וחופף מכמה נרות של שבת שדלקו בקצה האולם הגדול שהבהיקו מעט בחשכה, לא ראו דבר. המטבח היה חשוך לגמרי, כל הפלטות נכבו עם המאכלים שעל גביהם, וכן המקרר כבה. כל הגברים היו עדיין בבית הכנסת הסמוך לאולם, וגם הם התפללו בחשיכה.

לאחר התפילה, האחראי על האולם הלך לקרוא לגוי שנמצא בד"כ לא רחוק משם - והוא על פי הרמ"א בסי' רע"ו דמתיר במקום צורך גדול לסמוך על בעל העיטור שמתיר אמירה לעכו"ם אפילו במלאכה דאורייתא במקום מצוה - אמנם לא מצא שם את הגוי. ושוב הלך לחפש גוי אחר ולא חזר, וכל הציבור, אנשים, נשים וטף ממתנינים ברחובה של עיר לדעת אימתי אתי מר ואם מצא גוי.

בינתיים אברך צדיק מהמקום דאג לפלטה להעביר לשם את החמין בעודו רותח [וגם הפלטה עדיין היתה רותחת דשרי באופן זה אף לגריש"א זצ"ל - עי' אורחות שבת פ"ב הערה פ"ב], ועוד אברך דאג למקרר ומקפיא למאכלים, וכולם מתחזקים בביטחון בהשי"ת שגם זו לטובה, ושמחים בזה שב"ה כולם בריאים ושלמים ולא נעדר מאתנו איש.

ואז ניגש אלי אברך שלא הכרתיו, כמלאך מן השמים, ובפיו הצעה הוא גר בבנין מול האולם, ויש לו סלון ענק מפואר עם חצר גדולה צמודה, ובשמחה יארח את כל תשעים האורחים בביתו. אמרתי לו: עכשו ערב פסח, הבית שלך כבר נקי לפסח, איך תארח תשעים אנשים, נשים וטף, וזה כולל הורדת שולחנות וכסאות וכל המאכלים, ואולי ישרטו את הרהיטים ואת הקירות, ילכלכו את הבית, והקטנים אולי יקפצו על הכורסאות עם חמץ וכו' וכו'. והרי אתה ומשפחתך סועדים כעת בסלון, ואין אנו יכולים להפריע לכם באמצע הסעודה?

אך הוא הפציר בנו כמה פעמים שנרד אליו, ואנחנו עדיין היססנו שמא בכל זאת הגוי יבוא עוד מעט, אך הוא מרוב אהבת חסד הבווערת בקרבו לא רצה שנמתין יותר, והאיץ בנו שנבוא אליו, והוסיף שגם מפות איננו צריכים להביא כי יש להם גמ"ח מפות, ואמר שאם נבוא, השמחה שלו תהיה יותר משלנו!!!

כל הציבור בזריזות גדולה הורידו את השולחנות והכסאות ואת כל המאכלים ואף את המחיצות להבדלת אנשים ונשים, ושם - בסלון הכליל ביפיו פי כמה וכמה מן האולם המדובר - נערכה סעודת השבת כסעודת שלמה בשעתו, מתוך שבח והודיה לקב"ה - שלא עזב חסדו ואמיתו מאיתנו, בשמחה ודיצה, בשירה וזמרה לכבודו ית', לכבוד שבת קודש ולשמחת החתן והכלה שיחיו. ובודאי באותה שעה יושב בשמים אמר לג' מלאכי השרת שבאו לאברהם אבינו בפסח, ראו בריות שבראתי בעולמי.

הרב והרבנית בעלי הבית, ילדיהם של אברהם ושרה אהוביי,

מכניסים הם לביתם לא רק שלשה אורחים - אלא תשעים, לא רק גדולים - אלא גדולים וקטנים המטנפים, לא רק בפסח - אלא לבית נקי בערב פסח. [כמובן שאין לנו השגה במעשי-אבות הכתובים בתורה הקדושה, ולא נכתבו הדברים אלא כדי לשבר את האוזן].

ובתוך הסעודה, הגיע האחראי על האולם שהלך לחפש גוי, וסיפר שהלך עד קצה העיר, ובמשך שעתיים חיפש ולא מצא אף גוי. והלא דבר הוא, כמין השגחה מיוחדת שלא ימצא אפילו גוי אחד בכל העיר הגדולה - וכנראה שנתגלגל כך כדי שלא נקל בזה, שיש הרבה החולקים על היתר זה, כדלהלן.

והנה הרב בעל הבית ואשתו שיחיו לא נראו כלל בתוך הסעודה, כאילו הפקירו את ביתם המפואר לאורחים כאומרים - 'עשו בו כטוב בעיניכם ובוהו אנו שמחים יותר מכם!' וכאשר יצא בעל הבית קצת מביתו החוצה, ראה ליד האולם אברך אחד שמחפש את השבע ברכות, אמר לו ששמע שהם מתארחים בבית של משפחה אחת כאן ממול, תרד שלש קומות ותמצא...

רק פעם אחת הופיע הרב בעל הבית בסעודה, והודינו לו ושאלנוהו איך נוכל להשיב לו על החסד העצום שעושה עמנו, ואז ביקש, היות ויש לו בת שמחפש לה שידוך, נא ברכו אותה שתמצא את זיווגה במהרה. וכמובן כל הקהל - כהכרת הטוב לרב הדומה למלאך - ברך אותה מעומקא דליבא שבעז"ה ישלח לה הקב"ה זיווג הגון בקרוב.

והנה הסעודה התארכה, ובשעה 11:30 נודע ששעון שבת אמור ה לכבות את האור בשעה 12, וכפי הנראה לא תסתיים הסעודה עד אז, לכן אמרו שיש לסמוך על הגרש"ז אויערבך זצ"ל דמתיר לצורך גדול להאריך את שעון השבת ע"י הזזת הזיזים שבשעון [עי' אורחות שבת פכ"ט הערה כ"ו הובא לקמן]. אמנם משמים, עד שנגשו לשעון, רגע לפני שרצו לסדרו, נכבה האור. אכן ברוב חסדיו ית' נשארה מנורה אחת גדולה שדלקה בקצה הסלון שהאירה לכל המסובין...

למחרת, ביום השבת, הסעודה השניה והשלישית נערכו באולם לאור יום, ובמוצאי שבת, לאחר ההבדלה של החתן שיחי', זכרו כולם את החסד הגדול של האיש שהיטיב אתנו, ואת בקשתו, ואמרו כולם פרק תהילים ואחריו עשו 'מי שברך' לבתו שתזכה לזווג הגון במהרה.

מוצאי שבת, ערב שביעי של פסח, יום שנקרע בו הים, שבועיים לאחר השבת הנ"ל, הטלפון מצלצל בביתי. מעבר לקו הרב בעל הבית "ב"ה מגיע לנו מזל טוב, אנו שותים עכשיו לחיים, הבת שלנו מתארסת בשטו"מ!!! לפני שבועיים ביום ראשון, למחרת השבת שבע ברכות, קבלנו תשובה חיובית מהצד של החתן, ביום שני כבר היתה פגישה, ועכשיו שותים לחיים אתה רואה" - הוא אומר - "אתם עשיתם אתנו חסד, בזכותכם בתי מתארסת..."

ושוב הקב"ה אומר: 'ראו בריה שבראתי בעולמי!' בעל הבית שעשה אתנו חסד לאין גבול ושיעור, בא ואומר שהאורחים עשו עימו חסד. ההתרגשות היתה עצומה ואיתה כל האיחולים. אח"כ

לה, שהסבתא של הכלה [האמא של האמא] כלל לא ידעה מכל האירוח הזה, בתה לא ספרה לה מזה מאומה...

שוב שמעתי גם מהורי הרב בעל הבית, אף שהם היו מעורים בכל שלב ושלב מהשידוך מהפרט הראשון עד הפרט האחרון, הם לא שמעו על כלל הסיפור, לא מבנם, לא מכלתם ולא מהנכדים, ורק לאחר כחודש ימים הם קיבלו את הגליון של הסיפור לידם, ולפי הפרטים הבינו שמדובר בבנם...

ראו בריות שבראתי בעולמי!

(הובא ב'קול ברמה' - ביטאון רמת אלחנן)

שמענו שלמשפחת החתן היו כמה הצעות על הפרק, אך ביום ראשון למחרת השבת הנ"ל שמעו את כל המעשה הנ"ל של ההכנסת אורחים, וזה משך אותם לגשת להצעה הזאת מיד - אחרי ששמעו על מעלותיה המיוחדות של הבת ושהיא בעלת חסד וגדלה בבית מיוחד כזה של חסד, והרי רבקה אמנו נבדקה בחסד - וכבר באותו יום נתנו תשובה חיובית.

וכאשר אשתי תחי' התקשרה לאמא של החתן לאחל לה מזל טוב, ולספר לה מכלי ראשון על כל החסד שמשפחת הכלה עשו איתנו, האמא של החתן סיפרה לה דבר פלא, שבווארט התברר

חשבנו שרק אנחנו נצליח לגייס את הכסף. ההפתעה הגדולה היתה, שמי שחיכו למנהל המכירות היו אחותי וגיס!

סיפור של ויתור

וחשבנו שאם ייווצר מצב שכזה נלווה את הכספים מתוך רשימת אנשים וארגונים שיעזרו לנו. ארגנתי ב"ה את הכסף. חיכיתי לצהריים, אז אפגוש את בעלי לארוחה עם הילדים ואספר לו. מבחינה טכנית יש לי את הסכום ואפשר לתת צ'ק במקום. משם ניסע למשרד המכירות בשטח ובעזרת ה' עד הערב נהיה בעלי דירה חדשה משלנו ונוכל להוציא את דירתנו הישנה למכירה. בצהריים מיהרתי הביתה. בעלי כבר היה שם. בכמה מילים סיפרתי לו וראיתי את האושר מתפשט על פניו. השארנו את הקטנים בידיהן של הגדולות ומיהרנו לקחת מונית לאתר הבניה מצוידים בפנקס צ'קים.

נכנסנו לשם ואז ראינו זוג נוסף שיושב וממתין. משום מה חשבנו שרק אנחנו נצליח לגייס את הכסף במהירות והגענו הכי מהר שיכולנו. ההפתעה היתה יותר גדולה כי מי שחיכו למנהל המכירות היו אחותי וגיס. גם הם חיפשו דירה גדולה, גם להם צפוף, גם הם השאירו בקשה להודיע להם וגם הם כבר גייסו את דמי הקדימה והם פה.

דירה אחת ושנינו צריכים את אותה דירה. מי תוותר ומי תיהנה מדירה חדשה וגדולה? מי קודמת למי - היא שבאה ראשונה או אני שהצפיפות אצלי יותר קשה? היא שגדולה ממני או אני שנחנקת יותר בפחות מטרים עם משפחה יותר גדולה. זה היה מאוד לא נעים. למרות שאנחנו אחיות קרובות ואוהבות, היה קשה לחשוב על ויתור. יש כאן גם בעלים - וגם להם יש דעה, ויש ילדים שסובלים מהצפיפות.

מה עושים?

אחרי התלבטויות הפקדנו צ'ק אחד בידי של מנהל המכירות. הודענו לו שהוא יקבל הודעה על שם מי לרשום את הדירה.

יש בסיפור זה ללמד אותנו כי מויתורים לא מפסידים לעולם! להלן הסיפור מפי בעלת המעשה:

כשאחותי התחתנה, הוריי קנו לה דירת שלושה חדרים במחיר זול באחד הפרויקטים לציבור החרדי. כשאני התחתנתי, מחירי הדירות עלו. בכל זאת ההורים קנו לנו דירת שלושה חדרים מרוחקת מעט מהאזור בו גרה אחותי. אחרי 25 שנה אני ואחותי היינו משפחות ברוכות ילדים שדירת שלושה חדרים כבר לא הספיקה לנו. לסגור מרפסת או להוסיף חדר לא היתה אפשרית. היה צורך בשטח נוסף לילדים שנולדו וגם לגדולים יותר שרצו פרטיות. למרות שאנחנו אוהבים מאוד את הדירה ואת הסביבה לא היתה לנו ברירה אלא לחפש דירה אחרת. באותו זמן היו בעיר מספר פרויקטים בבניה. חשבנו למכור את דירתנו ובאמצעות משכנתא ארוכת טווח נשפר את תנאי החיים שלנו. אחרי בירור קצר הבנו כי אנחנו בבעיה. כל הפרויקטים נמכרו כבר על הנייר. לא היתה דירה אחת פנויה שתענה על צרכינו.

יום אחד בעודי במקום עבודתי קיבלתי שיחה טלפונית. מנהל משרד המכירות של אחד הפרויקטים הודיע לי כי קונה אחד ביטל את הקניה והתפנתה דירה המתאימה לנו. רק שנדע שיש הרבה כמונו שהשאירו פרטים והוא מודיע שהראשון שיביא את דמי הקדימה ויחתום - ירוויח. הוא לא מחכה לאף אחד. מיד ביקשתי רשות מהמנהל לצאת להפסקה קלה. התחלתי להרים טלפונים כדי לגייס את הסכום. בעלי בזמן הלימוד לא פותח את הסלולרי ולכן היה ברור שלא אוכל לדבר איתו בבוקר. עלי לבדוק בעצמי איך אני מגייסת את הסכום הראשוני. לא יכולתי אלא להתפלל שהדירה הזו תישאר שלי.

לא היה פשוט לחפש את הסכום, אבל התכוננו לשלב הזה

אם נרצה לקנות ממנה את דירתה. הוריה קשישים והם זקוקים לעזרה לכן היא עוברת עם משפחתה לגור לידם. היא ידעה על הצפיפות שלנו ולכן היא הציעה לנו אותה לפני כולם. עוד באותו ערב ענינו תשובה חיובית. זה לא היה קל כי לא יכולנו להסתמך על מכירת הדירה שלנו בתור חלק מהתשלום. אבל היו יתרונות אחרים: היות שמדובר בעוד דירה, נוכל לבנות חלק ממנה כיחידת דיור קטנה ולהשכיר אותה. לכן אנחנו יכולים לקחת משכנתא גדולה מאוד ולשלם בעזרת דמי השכירות חלק ממנה, כך שישאר לנו לשלם רק את הסכום שתכננו מלכתחילה עבור הגדלת הדירה.

שנה לאחר מכן היתה לנו דירה מחודשת, גדולה ויפה וגם דירה נוספת צדדית שהושכרה במהרה במחיר הרבה יותר טוב משחלמנו עליו. אין מישהו שלא רואה בסיפור השגחה עליונה ותמורה מיידית ושווה במיוחד לוותר!
(מתוך העלון 'אור שרה')

בינתיים היא תפוסה - לנו או להם. חזרנו לבית ליום סוער של דיבורים ומחשבות.

גם אחותי ניהלה בביתה דו-שיח מורכב. כל המשפחה המורחבת ידעה על כך. החלטנו לוותר על הדירה. חששנו שלא תפרוץ מחלוקת. ויתור לא פשוט שישאיר אותנו בצפיפות. החלטנו והיינו שלמים עם ההחלטה. כך הגענו אל משרד המכירות כדי להודיע להם את החלטתנו. להפתעתנו מצאנו שם את אחותי וג'סי. גם הם חשבו לוותר. כמעט רבנו שם על הזכות לוותר. בסוף לקחנו את הצ'ק שלנו בחזרה, בירכנו בחמימות אמיתית מכל הלב את אחותי וג'סי והשאירו אותם שם לחתום על המסמכים.

התקופה הבאה לא היתה קלה. אחותי קיבלה את הדירה. כשעברה אליה היתה לה רווחה ענקית. שמחתי בשמחתה, השתפנו מכל הלב בחנוכת הבית ואפילו הכנו מנה ראשונה. הצפיפות עדיין העיקה. אבל לא מוותרים על המעשה הוויתור. חצי שנה אחרי שאחותי עברה השכנה לידינו פנתה ושאלה

דקה מתוקה - שישים שניות מרתקות על הדף היומי

מה היתה תגובת החפץ חיים כשהרימוהו לגובה?

בבא מציעא דף צז

הקפיד

בעיגולים ובריקודים ועמד מהצד, וכשהיו מזמינים אותו להשתתף היה משיב: "מה אני כאן? אינני כדאי לרקוד בישיבה". פעם בעת התלהבות השמחה, הרימו התלמידים את ראשי הישיבה למעלה לאות כבוד והערצה כנהוג. בחור אחד הרהיב עוז, והרים גם את ה"חפץ חיים". ה"חפץ חיים" הקפיד מאד על זה, ונזף בו, באומרו: "אדם לא צריך לתת לנשאו לגובה שהוא למעלה משיעור קומתו".
(אוצר פנינים ועובדות - המאורות הגדולים" עמו' ש"ל)

מין ה"חפץ חיים" זצ"ל שנה את הכבוד, והיה משתדל בכל הדרכים לברוח מזה. הוא לא נתן לכבדו או לשמשו, ולא הסכים מעודו לקבל איזו נשיאות או לעמוד בראש איזה מפעל או מוסד. אף בישיבתו לא ניכרה כלל ראשותו. הוא נהג בה כאדם העומד כאילו מבחוץ, והיה מדגיש תמיד שאיננו ראוי לכך. כשהיה נכנס לישיבה היה רץ מהר שלא ירגישו בו ולא יקומו מפניו. בימי החגים כשהחדווה בישיבה היתה מגיעה לשיאה והכל רקדו וצהלו. גם פניו הזהירו משמחה. אבל הוא לא השתלב

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il